

XESÚS FICOU ESPIDIÑO

INTROITO

Velaquí o meu meniño,
o neno do meu contento.
A roupa de branco armiño,
o sorriso, un embeleco.
No berce está estendido
e nas mans un gran boneco.
Velaquí o meu meniño,
ben vestido e ao completo.
A roupa toda de liño.
Vese nel un grande afecto.
O seu mirar manseliño
produce moito respecto.

MANSIO

Todos lle piden ao neno
—que en Begonte ten a casa—
a roupiña do barrelo
aínda que o carro galego
e os apeiros de labranza
sexan como un caramelo
para os labregos da herdanza,
por ser figuras con selo
e ser novas de anovanza,
mais non teñen o destelo
nin tampouco a prestanza
da roupiña do pequeno
noso Deus, camiño e calma,
meu meniño, rei xarelo,
nosa luz, nosa esperanza.

PETITIO 1

Achegouse unha rapaza
presumida e boa planta,
pedíndolle a carapucha
con que a cabeza cubría
para gadarse da chuva,
cunha goteira «cabrita»
fixo como travesura
no Belén que de gorida
era a morada conxunta
de Xosé e de María
—mais o furado resulta
que o vento llo abrira—
Caía a gota con bravura
e nada lle impedía
empapar a criatura
que no berce se sostiña,
de moi pequena estatura,
mais grande, á marabilla,
dono do sol e da lúa,
da bondade e da xustiza.
Puxo o mundo en harmonía.
Redentor e pacifista.
Meniño de gran valía.

RESPONSIO (Variatio 1)

Estribillo

Velaquí o meu meniño,
o neno do meu contento.
A roupa de branco armiño,
a carapucha, un embeleco.
No berce está estendido
e nas mans un gran boneco.

PETITIO 2

Vén despois un raparigo
algo fraco e circunspecto,
acercóuselle ao ouvido
e díxolle o moi fresco
«os teus patucos de liño
eran bos para o meu pequeno
aínda que sexan de fío.
El non ten ningún paxelo
con que gardarse do frío.
Ti tes vaca e boi marelo
que alento che dan acotío;
eu non teño un pendello
nin tampouco un acubillo
e sinto un grande flaxelo
do frío que pasa o meu fillo».

RESPONSIO (Variatio 2)

Estribillo

Velaquí o meu meniño,
o neno do meu contento.
A roupa de branco armiño,
os patucos, un embeleco.
No berce está estendido
e nas mans un gran boneco.

PETITIO 3

Abeirouse unha parella
ao noso Deus adorar,
emigrante era ela,
de Siria era o rapaz,
preñada fora na guerra,
de nove meses estará.

Tampouco teñen vivenda
nin cartos con que pagar.
Agóchanse nunha pontella
que se vén edificar
en Begonte, que Saavedra
teñen a ben de nomear.
Pediulle «o bodi», a manceba,
que ao neno estaba a abrigar;
así cando o recién veña
teñan con que o tapar.
Xesús sabe da cuneta
en que están a morar,
por iso, axiña e con présa
o «bodi» accede a doar.

RESPONSIO (Variatio 3)

Velaquí o meu meniño,
o neno do meu contento.
A roupa de branco armiño,
O «bodi», un embeleco.
No berce está estendido
e nas mans un gran boneco.

PETITIO 4

Un pícaro ben pequeno,
de tres anos, quizá,
foi a Begonte, o neno,
ver o Belén desprazar.
Gustoulle tanto o boneco
que Xesús tiña nas mans...
fixo un grande patalexo
e rematou por chorar.
Tan grande era o rabecho,

perrencha e rabuxa que dá
que Xesús fixo un aceno
á Virxe para llo dar.

RESPONSIO (Variatio 4)

Velaquí o meu meniño,
o neno do meu contento.
A roupa era como armiño.
O sorriso, un embeleco.
No berce está estendido
e nas mans non hai boneco.

CONCLUSIO

Xesús ficou espidiño.
Todo o que tiña foi dar,
quedou sen roupa de abrigo
en cueiriño corporal
que era o único tecido
co que se podía tapar.
Se non cres o que che digo
a Begonte haste chegar
ver o Belén susodito
e ao meniño, o principal.
Noso Deus, calma e camiño,
rei xarelo, meu meniño,
luz da terra, sol do mar.